

RESSÒ DE LA PARAULA

L'Església del Ressuscitat

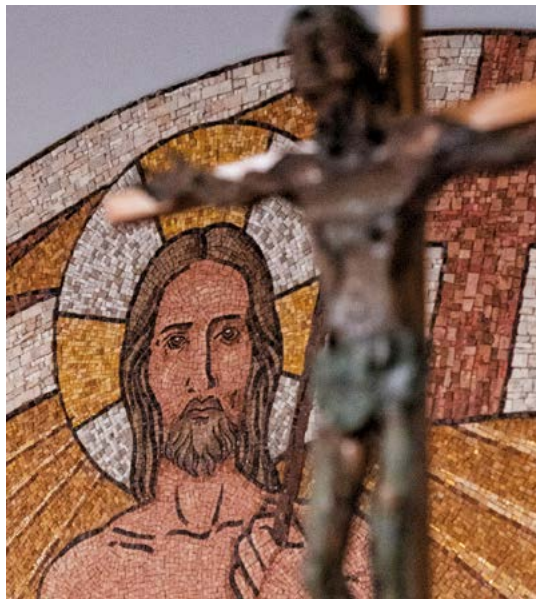
Mirem de viure a fons l'esperit de la Pasqua. Inevitablement el pensament se'n va a l'Església i a la impressió que tenim de la situació en la qual avui es troba. Tant de bo la nostra Església concreta ressuscití!

Cada any, en aquestes dates torno a planejar-me la qüestió de si és millor parlar d'«Església ressuscitada» o «Església del Ressuscitat». No és una qüestió de purisme lingüístic, sinó de gran transcendència per a saber situar-nos en l'Església. Especialment avui, quan no callen les veus que parlen de crisi, i quan estem en ple camí sinodal.

Fa uns dies que escoltava una entrevista a un pastoralista, molt apreciat i conegut en mitjans eclesíastics per les seves publicacions, el seu gran èxit editorial i els seus comentaris evangèlics. Interpel·lat per l'entrevistador responia: «Quan entro en una Església, on se celebra la missa dominical, no trobo Jesús, ni rastre del seu Regne». Era un enregistrament de YouTube; si hi hagués estat present, li hauria expressat el meu desacord total amb aquesta afirmació, dita així, de cop. Les seves paraules no eren acceptables, ni tan sols com a recurs oratori, com a manera de captar l'atenció.

La pregunta s'imposa: Què entenem per una Església de Jesús?

No vaig poder acabar de sentir l'entrevista. Possiblement al final respondria aquesta pregunta. Pel que vaig poder intuir, el Jesús que ell no trobava en la missa parroquial del diumenge era el Jesús que ell mateix havia construït des de les seves idees i el seu estudi...

¿És també el Jesús real o és sols una part de tot el que Ell significa? D'altra banda, ¿com es nota la presència de l'Església de Crist i del seu Regne?

Hi responem fent tres precisions. Primera, que l'Església de Crist i el Regne de Déu no es manifesten més que mitjançant signes: la seva veritat, la seva realitat, en si mateixa, segueix amagada amb Crist en Déu, com diu la Carta als Colossencs (cf. Col 3,3). En segon lloc, que els signes litúrgics, com tots, han de ser interpretats, concretament amb els ulls del mateix

Crist. Pot haver-hi molts signes, però que no responguin a la realitat d'una veritable Església de Crist (per exemple, en l'escena evangèlica dels rics «generosos» i la vídua pobre: cf. Mc 12,41-42). En tercer lloc, que la litúrgia, per ella mateixa, ofereix molts signes del que és una Església encarnada en una comunitat concreta. No podem exigir solament els signes que responen a la nostra sensibilitat, menystenint-ne uns altres que, també són propis d'una autèntica Església.

Per què dubtar sistemàticament de la sinceritat dels qui resen el mateix Pàrenostre o reciten el mateix Credo, demanen perdó, responen Amén, canten o preguen en silenci...? La fe, els esforços i sacrificis que es fan per continuar esperant i estimant són la veritat dels signes (paraules, gestos) que es fan visiblement en la missa. Són la veritat de l'Església concreta.

L'Església ressuscita en aquells que continuen creient malgrat el sofriment, en aquells que s'esforcen per suportar una presència molesta en la família, en aquells que miren de perdonar i ser sincers, en aquells que no s'avergonyixen de l'altre encara que sigui un pecador, en aquells que ofereixen temps, diners, facultats a favor dels més necessitats... Tota aquesta vida té el seu lloc en la missa, encara que sols serà evident als ulls de Déu.

Més encara, si aquesta vida interior nostra fos feble o somorta, en la celebració de l'Eucaristia Jesucrist ressuscitat continuaria realitzant la seva ofrena al Pare per tota la humanitat i convidant-nos a participar-hi.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ECO DE LA PALABRA

Tratamos de vivir a fondo el espíritu de la Pascua. Inevitablemente se nos va el pensamiento a la Iglesia y a la impresión que tenemos de la situación en la que hoy se encuentra. ¡Ojalá nuestra Iglesia concreta resucite!

Cada año, por estas fechas vuelvo a planearme la cuestión de si es mejor hablar de «Iglesia resucitada» o «Iglesia del Resucitado». No es una cuestión de purismo lingüístico, sino de gran trascendencia para sabernos situar en la Iglesia. Especialmente hoy, cuando no cesan las voces que hablan de crisis, y cuando nos vemos en pleno camino sinodal.

Hace unos días escuchaba una entrevista a un pastoralista, muy apreciado y conocido en medios eclesíasticos por sus publicaciones, su gran éxito editorial y sus comentarios evangélicos. Interpelado por el entrevistador respondía: «Cuando entro en una Iglesia, donde se celebra la misa dominical, no hallo a Jesús, ni rastro de su Reino». Era una grabación de YouTube; si hubiese estado presente, le habría expresado mi total

La Iglesia del Resucitado

desacuerdo con esta afirmación, dicha así, sin más. Sus palabras no eran aceptables, ni siquiera como recurso oratorio, como manera de captar la atención.

La pregunta se impone: ¿qué entendemos por una Iglesia de Jesús?

No pude acabar de escuchar la entrevista. Posiblemente al final respondería a esta pregunta. Por lo que pude intuir, el Jesús que él no encontraba en la misa parroquial del domingo era el Jesús que él mismo había construido desde sus ideas y su estudio... ¿Es también el Jesús real o es solo una parte de todo lo que Él significa? Por otro lado, ¿cómo se nota la presencia de la Iglesia de Cristo y de su Reino?

Respondemos haciendo tres precisiones. Primera, que la Iglesia de Cristo y el Reino de Dios no se manifiestan más que mediante signos: su verdad, su realidad, en sí misma, sigue escondida con

Cristo en Dios, como dice la Carta a los Colosenses (cf. Col 3,3). En segundo lugar, que los signos litúrgicos, como todos, han de ser interpretados, leídos, concretamente con los ojos del mismo Cristo. Puede haber muchos signos, pero que no respondan a la realidad de una verdadera Iglesia de Cristo (por ejemplo, en la escena evangélica de los ricos «generosos» y la viuda pobre (cf. Mc 12,41-42). En tercer lugar, que la liturgia, por ella misma, ofrece muchos signos de lo que es una Iglesia encarnada en una comunidad concreta. No podemos exigir solo los signos que responden a nuestra sensibilidad, despreciando otros que, también son propios de una auténtica Iglesia.

¿Por qué dudar sistemáticamente de la sinceridad de quienes rezan el mismo Padrenuestro o recitan el mismo Credo, piden perdón, responden Amén, cantan

u oran en silencio...? La fe, los esfuerzos y sacrificios que se realizan para seguir esperando y amando son la verdad de los signos (palabras, gestos) que se realizan visiblemente en la misa. Son la verdad de la Iglesia concreta.

La Iglesia resucita en aquellos que siguen creyendo a pesar del sufrimiento, en aquellos que se esfuerzan por sobrellevar una presencia molesta en la familia, en aquellos que tratan de perdonar y ser sinceros, en aquellos que no se avergüenzan del otro porque sea un pecador, en aquellos que ofrecen tiempo, dinero, facultades en favor de los más necesitados... Toda esta vida tiene su lugar en la misa, aunque solo será evidente a los ojos de Dios.

Es más, aunque esta vida interior nuestra fuera débil o mortecina, en la celebración de la Eucaristía Jesucristo resucitado continuaría realizando su ofrenda al Padre por toda la humanidad e invitándonos a participar de ella.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Libertat de consciència

Una defensa davant de temptacions totalitàries

La llibertat no es pot separar dels altres drets humans, que són universals i inviolables. El primer d'aquests drets és el dret a la vida, des de la seva concepció fins a la seva conclusió natural, que condiciona l'exercici de qualsevol altre dret i comporta, en particular, la il·licitud de tota forma d'avortament provocat i d'eutanàsia.

La proclamació d'aquests drets és una defensa enfront les temptacions totalitàries i a la tendència que els poders públics

tenen d'enlairar la vida de les persones en tots els seus àmbits o de disposar d'elles en funció dels seus interessos.

La **nota doctrinal sobre l'Objecció de Consciència**, feta pública en les darreres setmanes, posa en relleu que la nova visió dels drets humans que s'està imposant en les darreres dècades està marcada per un individualisme que no accepta cap límit ètic i que ha portat a que els poders públics reconeixin uns nous «drets» que en realitat són la manifestació de desitjos subjectius.

L'aprovació de la llei de l'eutanàsia de 2021, que permet la seva pràctica i la considera un dret de la persona, condueix a deixar sense protecció la vida humana. I, encara que mai abans l'ésser humà havia tingut un sentit tan fort de la seva llibertat, aquesta està sent amenaçada per estats i grups de poder que volen influir en la consciència de les persones. L'utilització del poder per modelar la consciència moral constitueix una amenaça per a la llibertat.

En aquest marc, i en parlar de llibertat religiosa i de consciència, la llibertat no pot ser entesa com un dret a actuar al marge de tota exigència moral. El respecte a la llibertat de totes les persones constitueix una obligació dels poders públics i es manifesta en la llibertat religiosa i de consciència. Avui vivim immersos en una cultura que no valora el signe religiós com un factor positiu per al desenvolupament de les persones i les societats: en la base de moltes legislacions que s'estan aprovant ara hi ha el principi de que hem de viure com si Déu no existís. I així es tendeix a menystenir allò religiós, i a reduir-lo a quelcom purament privat, i a negar la rellevància pública de la fe, i a reduir la llibertat religiosa com un fet secundari.

La dignitat de la consciència

En l'exercici de la llibertat, cada persona ha de prendre aquelles decisions que condueixen a la consecució del bé comú de la societat i del seu propi bé personal. Decidir i actuar segons la seva pròpia consciència constitueix la prova més gran d'una llibertat madura i és una condició per a la moralitat de les pròpies accions. Estem davant de l'element més personal de l'ésser humà, que fa d'ell una criatura única i responsable davant Déu dels seus actes.

Certament, actuar segons la pròpia consciència no sempre és fàcil: exigeix la percepció dels principis fonamentals de moralitat, la seva aplicació a les circumstàncies concretes a través del discerniment, i la formació d'un judici sobre els actes que es van a realitzar. Cal reconèixer aquelles situacions en les que ens veiem sotmesos a les influències de l'ambient cultural en el que viu, a les pressions exteriors i als seus propis desitjos.

El ciutadà té l'obligació en consciència de no seguir les prescripcions de les autoritats civils quan els preceptes de l'Estat són contraris a les exigències d'ordre moral, als drets fonamentals de les persones o als ensenyaments de l'Evangeli.

Què és l'objecció de consciència: suposa que una persona posa el dictat de la seva consciència per davant del que ordena o permeten les lleis.

Només 8 països han legalitzat l'eutanàsia

Dels més de 190 països que hi ha al món, només 8 han legalitzat l'eutanàsia. Per tant, és un percentatge molt petit, i en els darrers cinc anys, els parlaments de diversos estats europeus han rebutjat legalitzar-la, entre ells, Portugal i Finlàndia.

No és una concessió del poder, sinó un dret prepolític, conseqüència directa del reconeixement de la llibertat religiosa, de pensament i de consciència.

Per aquesta raó, l'Estat no deu restringir-lo o minimitzar-lo amb el pretext de garantir l'accés de les persones a certes pràctiques reconegudes legalment, i presentar-ho com un «atemptat» contra els altres.

Objecció de consciència: un dret reconegut

El Tribunal Constitucional espanyol ha determinat que «l'objecció de consciència és un dret reconegut explícita i implícitament en l'ordenament constitucional espanyol», i ha assenyalat que «forma part del contingut del dret fonamental a la llibertat ideològica i religiosa reconegut en l'article 16.1 de la Constitució», i la carta magna és directament aplicable en matèria de drets fonamentals.

El Tribunal Constitucional espanyol ha assenyalat que l'objecció de consciència és un dret fonamental de la persona «tant si se'l considera autònomament, com si se'l vincula al dret fonamental de la llibertat ideològica i religiosa».

En primera persona

Clara Gutiérrez Aparcero és metgessa de família i màster en cures pal·liatives. Treballadora del PADES al Baix Llobregat, ens explica la seva experiència.

En 10 anys sent metge de cures pal·liatives m'he trobat amb dos pacients que m'han fet petició d'eutanàsia: una malalta amb ELA i un pacient amb càncer.

En aquell moment, l'eutanàsia no era legal, els vaig explicar que no ho podia fer per aquell motiu. No vaig entrar en qüestions personals, ètiques o morals. Vaig explorar el perquè de la seva petició, què els feia patir, quines coses donaven sentit a la seva vida, vaig intentar acollir i comprendre el seu patiment vital... Em vaig comprometre a acompanyar-los i alleujar el que estigués a les meves mans. Els vaig oferir que, arribat el moment, si era necessari i estava indicat, podríem fer una sedació pal·liativa.

Com explicaries a un malalt, als seus familiars que, en consciència, no pots/no vols contribuir a l'eutanàsia amb l'exercici de la teva professió?

Com a metge estic al servei dels malalts. Els escoltaria i intentaria comprendre i acollir el seu patiment, els hi explicaria que els ajudaré en aquest procés dolorós, posant totes les eines disponibles per alleugerir el seu patiment, pe-

rò no puc acabar amb la seva vida, doncs crec que la vida i la mort no estan a les meves mans.

Els hi oferiria el meu suport per fer front a aquesta etapa de final de vida des d'una perspectiva integral i respectant la seva vida i la seva dignitat. Els parlaria de la sedació pal·liativa, però no podré aplicar-los l'eutanàsia. L'eutanàsia no és un acte mèdic. Sento que donar mort a algú és fer mal, i el nostre codi ètic i deontològic estableix que el primer és no fer mal i protegir la vida.

Com concretes professionalment la teva opció per la vida en l'exercici ordinari de la teva feina?

M'esforço perquè els malalts i els seus familiars se sentin ben atesos, cuidats i estimats.

Veig morir persones cada dia i les acompanyo en el procés de davallada, acollint-los en la seva totalitat, escoltant les seves necessitats, fent més lleugers els símptomes desagradables, planificant conjuntament les decisions...

Intento ajudar-los a millorar la seva qualitat de vida i a trobar sentit fins al final, malgrat la seva situació de fragilitat i dependència.

Amb els companys soc clara amb les meves conviccions, saben com penso i el que visc, crec que ho respecten. M'agrada obrir debat i donar llum a la nostra pràctica clínica.

L'elaboració d'un registre d'objectors a determinats actes permesos per la llei atempta contra el dret de tot ciutadà a no ser obligat a declarar sobre les seves pròpies conviccions religioses o ideològiques. De tota manera, i com assenyala la mateixa Congregació per a la Doctrina de la fe, on legalment s'exigeixi aquest requisit, els agents sanitaris no han de vacil·lar en demanar l'objecció de consciència com un dret propi i com a contribució específica al bé comú.

El cristià no ha de prestar col·laboració, ni tan sols formal, a aquelles pràctiques que, sent admeses per la legislació civil, estan en contrast amb la llei

de Déu. L'avortament i l'eutanàsia són crims que cap llei humana pot pretendre eliminar.

Les institucions sanitàries catòliques constitueixen un signe concret de la manera amb la qual la comunitat eclesial es fa càrrec dels malalts, i estan cridades a exercir la seva missió des del respecte als valors fonamentals i a aquells cristians constitutius de la seva identitat, a través de l'abstenció de comportament d'evident il·licitud moral.

Qui no es deixa vèncer per la por, està recorrent el camí que el condueix a la veritable llibertat, que únicament es troba en Crist.

«Crist ens ha alliberat perquè siguem lliures»

El Bisbe de Tortosa és president de la Comissió episcopal per a la Doctrina de la Fe, redactora de la Nota doctrinal que ha fet pública la CEE el 25 de març de 2022.

Es un text on es mostra la coherència interna entre els principis de la moral cristiana i la seua aplicació a la qüestió concreta de l'objecció de consciència, davant lleis com les de l'avortament, l'eutanàsia o aquelles que promouen determinades ideologies.

Va dirigit als catòlics i a les persones que estan preocupades perquè es respecte el dret de tota persona a viure d'acord amb la seua consciència i les seues conviccions religioses. Encara que hi ha alguns sectors de la societat més afectats directament per aquestes qüestions, com els sanitaris, hem de tenir en compte que tots podem ser col·laboradors materials, de manera directa, o bé formals, animant i aprovant determinades accions que són totalment immorals.

Aquesta nota ens recorda el deure de plantejar-nos la moralitat de les nostres accions. En aquesta reflexió, els cristians hem d'actuar des de la coherència de la fe. Això ens exigeix respectar la dignitat de les persones i defensar el dret de tots a actuar d'acord amb la seua consciència. Aquesta nota doctrinal vol indicar als cristians els camins per a què, en la nostra actuació, diem un sí a la vida i un sí a la llibertat.

Mons. Enrique Benavent,
Bisbe de Tortosa

Crisi que enfronta la raó de ser del metge

L'eutanàsia suposarà la crisi més greu en la mil·lenària història de la medicina, perquè, per primera vegada a la història, el metge serà el gestor de la mort dels seus malalts, cosa absolutament inaudita i que està en contra dels principis més essencials, més bàsics i més arrelats en la raó de ser del metge.

Dr. Marcos Gómez,
expert en cures pal·liatives i bioètica

Eutanàsies sense petició

En els estats en els que s'ha legalitzat, cada any augmenta el nombre d'eutanàsies. A Bèlgica s'ha multiplicat per deu el nombre d'eutanàsies entre el 2003 i el 2019. Quasi la meitat de les infermeres admeten haver participat a eutanàsies sense la petició explícita del pacient. S'estima que aquestes morts representen el 25% de les morts provocades i un 1,7% del total de morts al país. A Holanda, on es va legalitzar primer, s'ha passat de 1.815 notificacions l'any 2003, a 6.938 l'any 2020. L'any 2015 es reconeix que es va «finalitzar la vida sense requeriment explícit» a 431 persones.

Sense llei de cures pal·liatives

A l'actualitat, a Espanya, no hi ha una llei de cures pal·liatives. Està documentat que aquestes cures estimulen el suport i l'acompanyament de les persones malaltes i fan suportable la falta de reconeixement humà i la soledat que hi darrera una demanda d'eutanàsia. El 60% dels malalts que necessitaven cures pal·liatives el 2017 no les va rebre. Espanya ocupa el 31è lloc d'Europa en equips de cures pal·liatives, situada entre Romania i Moldàvia. Sense un entorn segur, la confiança entre el pacient i el malalt es deteriora i augmenta el patiment dels malalts.

Diumenge III de Pasqua (C)

COMENTARI

Li diu Jesús: «Pastura les meves ovelles»

Així com la passió va dispersar els deixebles, ara la resurrecció els aplega novament. Quan Pere diu: *Me'n vaig a pescar, els altres li respongueren: Nosaltres també hi venim.* I Jesús, *per tercera vegada, se'ls mostrarà ressuscitat.* Abans, però, els fa veure que és el mateix Jesús d'abans de morir: *Ja no podien treure la xarxa de tant de peix com hi havia.* Un nou relat d'una pesca miraculosa. Joan, *deixeble estimat,* molt proper al cor de Jesús endevina qui és qui ha dit: *Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu. És el Senyor* Ressuscitat! exclama. I *Pere tot seguit es llança a l'aigua* per trobar-se amb Jesús que un cop més els mostra tota la seva tendresa: *Veniu a esmorzar.* I ell mateix *pren el pa i el peix i els ho reparteix.* Ara ja tenen l'experiència certa, la seguretat que Jesús és el Senyor ressuscitat.

Però Jesús fa un examen a Pere. Sobre què? Sobre l'amor!: *M'estimes més que aquests... m'estimes?* Pere amb por (recorda les seves negacions) però amb fermesa respon: *Sí, Senyor, ja sabeu que us estimo.* Jesús li encomana ser el pastor *de les seves ovelles, dels seus anyells.* No importa el passat, només l'importa que ara Pere, amb tota sinceritat i humilitat estima plenament el Senyor. No cal res més. Els apòstols, ara decidits, surten a predicar sense cap mena de por: *Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines.* És un gran elogi. Per damunt d'amenaçes i prohibicions està *obeir Déu primer que obeir els homes.* La resurrecció de Crist els ha enfortit de tal manera que *es retiren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.* I és que Jesús és *l'Anyell que ha estat degollat però que és digne de rebre tot poder, riquesa força...*, tal com diu l'Apocalipsi. Ha vençut la mort i el pecat i amb ell els hem vençut tots els seus seguidors. La nostra missió no és altra que donar testimoni, amb la vida, del Crist ressuscitat sense cap mena de por ni temor perquè anunciem *al qui té el poder pels segles dels segles.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home.» Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen.» Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

O bé: *Al·leluia.*

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 5,11-14)

Jo, Joan, tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejava el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miríades de miríades que cridaven: «L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança.» Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs, que deien: «Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles.» Els quatre vivents responien: «Amén.» I els ancians es prosternaren adorant.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

(Jn 21,1-19) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere els digué: «Me'n vaig a pescar.» Els altres li respongueren: «Nosaltres també hi venim.» Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res. Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: «No, no teniu res per a menjar?» Li contestaren: «No.» Els digué: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu.» Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: «És el Senyor.» Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix.

Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coent-se sobre les brases. Jesús els diu: «Porteu peixos dels que acabeu de pescar.» Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: «Veniu a esmorzar.» Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien, que era el Senyor. Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 5,27b-32.40b-41)

En aquellos días, el sumo sacerdote interrogó a los apóstoles, diciendo: «¿No os habíamos ordenado formalmente no enseñar en ese Nombre? En cambio, habéis llenado Jerusalén con vuestra enseñanza y queréis hacernos responsables de la sangre de ese hombre». Pedro y los apóstoles replicaron: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres. El Dios de nuestros padres resucitó a Jesús, a quien vosotros matasteis, colgándolo de un madero. Dios lo ha exaltado con su diestra, haciéndolo jefe y salvador, para otorgar a Israel la conversión y el perdón de los pecados. Testigos de esto somos nosotros y el Espíritu Santo, que Dios da a los que lo obedecen».

Prohibieron a los apóstoles hablar en nombre de Jesús, y los soltaron. Ellos, pues, salieron del Sanedrín contentos de haber merecido aquel ultraje por el Nombre.

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

O bien: *Aleluia.*

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 5,11-14)

Yo, Juan, miré, y escuché la voz de muchos ángeles alrededor del trono, de los vivientes y de los ancianos, y eran miles de miles, miríadas de miríadas, y decían con voz potente: «Digno es el Cordero degollado de recibir el poder, la riqueza, la sabiduría, la fuerza, el honor, la gloria y la alabanza». Y escuché a todas las criaturas que hay en el cielo, en la tierra, bajo la tierra, en el mar "todo cuanto hay en ellos", que decían: «Al que está sentado en el trono y al Cordero la alabanza, el honor, la gloria y el poder por los siglos de los siglos». Y los cuatro vivientes respondían: «Amén». Y los ancianos se postraron y adoraron.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 21,1-19) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús se apareció otra vez a los discípulos junto al lago de Tiberíades. Y se apareció de esta manera: Estaban juntos Simón Pedro; Tomás, apodado el Mellizo; Natanael, el de Caná de Galilea; los Zebedeos y otros dos discípulos suyos. Simón Pedro les dice: «Me voy a pescar». Ellos contestan: «Vamos también nosotros contigo». Salieron y se embarcaron; y aquella noche no cogieron nada. Estaba ya amaneciendo, cuando Jesús se presentó en la orilla; pero los discípulos no sabían que era Jesús. Jesús les dice: «Muchachos, ¿tenéis pescado?». Ellos contestaron: «No». Él les dice: «Echad la red a la derecha de la barca y encontraréis». La echaron, y no podían sacarla, por la multitud de peces. Y aquel discípulo a quien Jesús amaba le dice a Pedro: «Es el Señor». Al oír que era el Señor, Simón Pedro, que estaba desnudo, se ató la túnica y se echó al agua. Los demás discípulos se acercaron en la barca, porque no distaban de tierra más que unos doscientos codos, remolcando la red con los peces. Al saltar a tierra, ven unas brasas con un pescado puesto encima y pan. Jesús les dice: «Traed de los peces que acabáis de coger». Simón Pedro subió a la barca y arrastró hasta la orilla la red repleta de peces grandes: ciento cincuenta y tres. Y aunque eran tantos, no se rompió la red. Jesús les dice: «Vamos, almorzad». Ninguno de los discípulos se atrevía a preguntarle quién era, porque sabían bien que era el Señor. Jesús se acerca, toma el pan y se lo da, y lo mismo el pescado. Esta fue la tercera vez que Jesús se apareció a los discípulos después de resucitar de entre los muertos.